

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: **První konkursní, v. o. s.**, IČ 26424568 (insolvenční správce), se sídlem Praha 4, Severozápadní II č. 32/306, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 7. 2012, čj. MV-47249-9/VS-2012,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 7. 2012, čj. MV-47249-9/VS-2012 (dále též napadené rozhodnutí), kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 6. 2012 č. j. MV-4994-15/REG/1-2011, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o povýšení datové schránky právnické osoby ID X na datovou schránku orgánu veřejné moci podle § 5a zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 300/2008 Sb.“).

Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný měl zřídit žalobci datovou schránku orgánu veřejné moci podle § 6 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb. s ohledem na nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 14/10, kde se konstatuje, že insolvenční správce a správce konkursní podstaty jsou orgánem veřejné moci. I kdyby se na žalobce nevztahovalo ustanovení § 6 tohoto zákona, je dle žalobce použitelné ustanovení § 5a zákona, neboť žalobce vykonává působnost v oblasti veřejné správy. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a žalovaný svým výkladem zákona neoprávněně zužuje cíle zákona, tzn. umožnit orgánům veřejné moci v zákoně neuvedenými, aby jim byla zřízena „datová schránka orgánu veřejné moci“ podle § 6 zákona č. 300/2008 Sb. Dle žalobce smyslem ustanovení § 5a zákona č. 300/2008 Sb. bylo umožnit fyzickým nebo právnickým osobám, které nemusí vždy být orgánem veřejné moci, povýšení jejich datové schránky na „datovou schránku orgánu veřejné moci“, která umožňuje řadu výhod.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že právní forma žalobce, tedy veřejná obchodní společnost, je právnickou osobou založenou za účelem podnikání. Naproti tomu „orgán veřejné moci“ je dle žalovaného označení pro orgán veřejnoprávní korporace (stát, územně samosprávný celek apod.) či jiného veřejnoprávního subjektu, který má pravomoc a působnost rozhodovat o subjektivních právech a povinnostech jemu bezprostředně nepodřízených právních subjektů. Podle ustanovení § 5a zákona č. 300/2008 Sb. pokud vykonává fyzická nebo právnická osoba působnost v oblasti veřejné správy, žalovaný umožní na její žádost, aby její datová schránka plnila rovněž funkci datové schránky podle ust. § 6 daného zákona. Žalovaný uvedl, že soukromoprávní subjekt, tedy žalobce, který byl založen za účelem podnikání, není orgánem veřejné moci, a proto jeho datovou dle žalovaného nelze povýšit na datovou schránku orgánu veřejné moci. Ve vyjádření dále poukázal na výpis z obchodního rejstříku žalobce, kde je tato společnost zaměřena na koupi zboží za účelem jeho dalšího prodeje, inženýrskou činnost v oblasti stavebního strojírenství, projektovou činnost v investiční výstavbě a generální dodávky strojírenských technologických celků. Žalobce v žalobě neuvádí nové skutečnosti o zařazení insolvenčních správců mezi orgány vykonávající působnost v oblasti veřejné správy a při výkladu zákona postupuje nesprávně.

Žalobce využil svého práva a k vyjádření žalovaného podal repliku, ve které nejprve upravil petit žaloby znějící na zrušení rozhodnutí a dále se vyjádřil k otázce, zda insolvenční správce, jako veřejná obchodní společnost, může být orgánem veřejné moci. Dle žalobce žalovaný mění svá stanoviska, neboť ve svém Stanovisku č. j. MV-26229-7/LG-2011 ze dne 6. 4. 2011, které bylo součástí rozhodnutí o zamítnutí žádosti č. j. MV-4994-3/REG/1-2011 ze dne 19. 4. 2011, uznal, že žalobce je orgánem veřejné moci. I v novém rozhodnutí žalovaného č. j. MV-4994-15/REG/1-2011 ze dne 6. 6. 2012 žalovaný dle žalobce konstatoval, že požadavek na svěření veřejné moci je u insolvenčního správce splněn s odkazem na nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 14/10 ze dne 1. 7. 2010. V napadeném rozhodnutí, kterým byl zamítnut rozklad žalobce, ministr vnitra, dovodil, že žalobce je orgánem veřejné moci. Dle žalobce jedinou přípustnou formou subjektu, insolvenčního správce, je veřejná obchodní

společnost. K jiné podnikatelské činnosti, která je uvedena v obchodním rejstříku žalobce dodává, že při návrhu na zápis veřejné obchodní společnosti v roce 2000 musela být k činnosti správce konkursní podstaty uvedena i jiná podnikatelská činnost, jinak by tato společnost nemohla být zapsána. V závěru repliky žalobce odkázal na vyjádření legislativního odboru Ministerstva spravedlnosti ze dne 25. 1. 2013 č. j. 19/2012-LO-SP_1/6, ve které legislativní odbor otvírá diskuzi o datových schránkách insolvenčních správců a jejich podřazení pod ustanovení § 6 zákona č. 300/2008 Sb., neboť dle Ministerstva spravedlnosti ustanovení § 5a tohoto zákona připouští fakultativně v konkrétních případech tuto změnu na základě žádosti fyzické či právnické osobě.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 13. 1. 2011 přijalo Ministerstvo vnitra žádost žalobce o povýšení jeho datové schránky do speciálního režimu podle ustanovení § 5a zákona č. 300/2008 Sb., tedy jako datová schránka orgánu veřejné moci (dále jen datová schránka „OVM“). Dne 23. 3. 2011 žalobce doplnil výše uvedenou žádost a urgoval vyřízení jeho žádosti. Žalobce poukázal na to, že insolvenční správce je veřejný činitel „sui generis“ a zmiňuje nález Ústavního soudu uveřejněný pod č. 403/2002 Sb., ve kterém se stanoví, že správce konkursní podstaty patří mezi zvláštní veřejnoprávní subjekty a účel této instituce lze spatřovat v akceptaci omezeného veřejného zásahu do řešení majetkových vztahů.

Dne 29. 3. 2011 vydal odbor legislativy a koordinace předpisů Ministerstva vnitra stanovisko č. j. MV-26229-6/LG-2011. Ve stanovisku Ministerstvo vnitra poukázalo na vyžádané stanovisko Ministerstva spravedlnosti ze dne 21. 3. 2011 č. j. 2/2011-LO-SP_1/66, které obsahuje právní názor, že výkon činnosti insolvenčního správce, ani hostujícího insolvenčního správce není výkonem veřejné moci. Dále poukázalo na čl. 43 a násl. a čl. 49 s násl. Smlouvy o založení Evropských společenství, čl. 49 a násl. a čl. 56 a násl. Smlouvy o fungování Evropské unie, a Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES o službách na vnitřním trhu a Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2005/36/ES o uznávání odborných kvalifikací. Podle stanovisko Ministerstva spravedlnosti je klíčové, že zásadní rozhodnutí v insolvenčním řízení vydává soud, který je vykonavatelem veřejné moci a jeho přezkumu činnost správce podléhá. Na základě tohoto stanoviska Ministerstvo vnitra plně v závěru svého stanoviska konstatovalo, že insolvenční správce působnost v oblasti veřejné správy ve smyslu §5a zákona č. 300/2008 Sb. nevykonává a žádostem, aby datová schránka insolvenčního správce plnila současně funkci datové schránky orgánu veřejné moci nelze vyhovět.

Dne 6. 4. 2011 Odbor legislativy a koordinace předpisů Ministerstva vnitra vydal dodatek ke stanovisku č. j. MV-26229-7/LG-2011, ve kterém se zabýval otázkou možnosti zřízení datové schránky OVM podnikající fyzické osoby, insolvenčního správce. Podle legislativního odboru aplikace ustanovení § 5a zákona č. 300/2008 Sb. vyžaduje zkoumat, zda insolvenčnímu správci byla svěřena veřejná moc a dále i to,

zda tuto veřejnou moc realizuje v oblasti veřejné správy. Otázka týkající se toho, zda insolvenční správce disponuje veřejnou mocí, řešil dle legislativního odboru náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 14/10 ze dne 1. 7. 2010. V tomto nálezu Ústavní soud konstatoval, že insolvenční správce disponuje veřejnou mocí. Vzhledem k tomuto nálezu považuje legislativní odbor Ministerstva vnitra podmínku dispozice veřejnou mocí insolvenčním správcem podle § 5a zákona č. 300/2008 Sb. za splněnou. Druhý požadavek, který musí být splněn, aby bylo možno držiteli datové schránky vyhovět, je výkon působnosti v oblasti veřejné správy. Tato podmínka dle legislativního odboru nebyla splněna, neboť insolvenční správce je podle § 9 písm. d) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“) procesním subjektem insolvenčního řízení. Insolvenčním řízením je podle § 2 písm. a) tohoto zákona soudní řízení. Veřejná správa není soudnictvím ani zákonodárstvím, tedy insolvenční správce nevykonává veřejnou správu.

Dne 19. 4. 2011 Ministerstvo vnitra, odbor rozvoje projektů a služeb eGovernmentu, sdělením č. j. MV-4994-3/REG/1-2011, s odkazem na stanovisko legislativního odboru, žádost žalobce zamítl.

Proti sdělení Ministerstva vnitra č. j. MV-4994-3/REG/1-2011 podal žalobce dne 26. 4. 2011 žalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 4. Obvodní soud pro Prahu 4 usnesením č. j. 56 C 111/2011-9 ze dne 16. 5. 2011 vyslovil svou místní nepřislušnost a postoupil věc Obvodnímu soudu pro Prahu 7. Obvodní soud pro Prahu 7 rozhodl usnesením č. j. 52 C 126/2011-20 ze dne 16. 2. 2012 tak, že se řízení zastavuje a ve výroku III byl žalobce upozorněn na možnost podat tuto žalobu ve lhůtě 1 měsíce od právní moci tohoto usnesení Městskému soudu v Praze, neboť podle odůvodnění usnesení se jedná o věc patřící do správního soudnictví.

Dne 20. 2. 2012 podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze a tento soud rozhodl usnesením č. j. 10 A 28/2012-32-36 ze dne 14. 3. 2012 tak, že se žaloba odmítá a věc se postupuje k vyřízení opravného prostředku Ministerstvu vnitra. Městský soud v odůvodnění uvedl, že Ministerstvo vnitra zamítlo žádost dne 19. 4. 2011, aniž by žalobce poučilo o opravném prostředku a poté žalobce podal žalobu podle části V. o. s. ř. Podle soudu zamítnutí žádosti neobsahuje náležitosti správního rozhodnutí podle § 68 správního řádu. Vzhledem k ustanovení § 5 s. ř. s. se lze domáhat ochrany ve správním soudnictví jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků. Z těchto důvodů soud žalobu podle § 46 odst. 5 s. ř. s. odmítl a postoupil ji příslušnému orgánu k vyřízení jako řádný opravný prostředek (rozklad).

Dne 24. 5. 2012 vydal ministr vnitra rozhodnutí č. j. MV-47249-4/VS-2012, kterým zrušil rozhodnutí Ministerstva vnitra ve formě sdělení ze dne 19. 4. 2011 č. j. MV-4994-3/REG/1-2011 a věc vrátil správnímu orgánu k novému projednání. V odůvodnění rozhodnutí doporučil správnímu orgánu I. stupně vydat rozhodnutí ve správním řízení podle části druhé správního řádu s náležitostmi, které stanoví § 68 správního řádu.

Dne 6. 6. 2012 vydalo Ministerstvo vnitra, Odbor rozvoje projektů a služeb eGovernment, rozhodnutí č. j. MV-4994-15/REG/1-2011, kterým se žádost podaná žalobcem zamítá. V odůvodnění Ministerstvo vnitra konstatovalo, že důvodem zamítnutí žádosti je ustanovení § 1 a § 6 zákona č. 300/2008 Sb. V ustanovení § 1 je výčet orgánů veřejné moci, kde nejsou uvedeni insolvenční správci. Ustanovení § 6 upravuje povinnost Ministerstva vnitra zřídit datovou schránku OVM orgánům veřejné moci po jejich vzniku, dále notářům a soudním exekutorům. V dané věci je třeba zkoumat, zda je insolvenčnímu správci svěřena veřejná moc a zda tuto veřejnou moc realizuje v oblasti veřejné správy. Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 14/10 učinil závěr, že insolvenční správce disponuje veřejnou mocí. Druhá podmínka spočívající ve výkonu veřejné moci v oblasti veřejné správy není dle Ministerstva vnitra splněna, neboť ustanovení § 9 písm. d) insolvenčního zákona stanoví, že insolvenční správce je procesním subjektem insolvenčního řízení a podle ustanovení § 2 tohoto zákona je insolvenční řízení řízením soudním. Veřejná správa není zákonodárstvím ani soudnictvím, proto nemůže správce vykonávat veřejnou moc v oblasti veřejné správy. V odůvodnění rozhodnutí Ministerstvo vnitra dále odkázalo na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES, na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2005/36/ES a na čl. 2 Směrnice EP a REU 2006/123/ES.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který v podstatných bodech koresponduje s námitkami uplatněnými v žalobě.

O podaném rozkladu bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím tak, rozklad žalobce byl zamítnut. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se odvolací orgán ztotožnil s důvody, které vedly správní orgán prvního stupně k zamítnutí žádosti žalobce. Podle odvolacího orgánu nelze žalobce zařadit mezi subjekty uvedené v § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 300/2008 Sb., neboť je výčet taxativní. Pokud se jedná o ustanovení § 5a zákona č. 300/2008 Sb., musí subjekt splnit dvě zákonné podmínky. Musí disponovat veřejnou mocí a současně musí jít o výkon působnosti ve veřejné správě. V případě první podmínky žalovaný konstatuje, že na ni existují různé názory. Podle stanoviska Ministerstva spravedlnosti ze dne 21. 3. 2011 č. j. 2/2011-LO-SP_1/66 a odlišného stanoviska některých ústavních soudců, není výkon činnosti insolvenčního správce výkonem veřejné moci. Z nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 14/10 ze dne 1. 7. 2010 vyplývá, že výkon činnosti správce je alespoň v určité části výkonem veřejné moci. Druhá podmínka spočívající ve výkonu působnosti v oblasti veřejné správy není u žalobce splněna. Veřejná správa podle teorie a praxe je definována negativně jako činnost, která není zákonodárstvím ani soudnictvím. Insolvenční řízení je řízení soudní (§2 písm. a) insolvenčního zákona).

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 300/2008 Sb. (ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí) tento zákon upravuje elektronické úkony státních orgánů, orgánů územních samosprávných celků, Pozemkového fondu České republiky a jiných státních fondů, zdravotních pojišťoven, Českého rozhlasu, České televize, samosprávných komor zřízených zákonem, notářů a soudních exekutorů (dále jen „orgán veřejné moci“) vůči fyzickým osobám a právnickým osobám, elektronické úkony fyzických osob a právnických osob vůči orgánům veřejné moci a elektronické úkony mezi orgány veřejné moci navzájem prostřednictvím datových schránek.

Podle § 4 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb. datovou schránku podnikající fyzické osoby zřídí ministerstvo bezplatně advokátu, daňovému poradci a insolvenčnímu správci bezodkladně poté, co obdrží informaci o jejich zapsání do zákonem stanovené evidence. Ustanovení odstavce 2 se použije pro advokáty, daňové poradce a insolvenční správce obdobně.

Podle § 5a zákona č. 300/2008 Sb. (ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí) vykonává-li fyzická nebo právnická osoba působnost v oblasti veřejné správy, ministerstvo jí na žádost umožní, aby její datová schránka plnila rovněž funkci datové schránky podle § 6. V žádosti podle věty první fyzická nebo právnická osoba osvědčí, že vykonává působnost v oblasti veřejné správy. Požádá-li o to fyzická nebo právnická osoba podle věty první nebo pozbyla-li tato fyzická nebo právnická osoba působnost v oblasti veřejné správy, ministerstvo dále neumožní, aby její datová schránka plnila rovněž funkci datové schránky podle § 6. O skutečnosti, že pozbyla působnost v oblasti veřejné správy, fyzická nebo právnická osoba podle věty první bezodkladně informuje ministerstvo. Ministerstvo zřídí právnické osobě uvedené ve větě první na její žádost bezplatně další datové schránky právnické osoby plnící rovněž funkci datové schránky podle § 6. Ustanovení § 6 odst. 2 až 4 se použijí obdobně.

Podle § 6 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb. datovou schránku orgánu veřejné moci zřídí ministerstvo bezplatně orgánu veřejné moci, a to bezodkladně po jeho vzniku a v případě notářů a soudních exekutorů bezodkladně poté, co obdrží informaci o jejich zapsání do zákonem stanovené evidence.

Podle § 6 odst. 5 zákona č. 300/2008 Sb. orgánu veřejné moci se zřizuje pouze datová schránka orgánu veřejné moci.

Žalobce v podané žalobě namítal, že mu měl žalovaný zřídit datovou schránku orgánu veřejné moci podle § 6 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb. a v případě, že by se na žalobce uvedené ustanovení nevztahovalo, mělo být vyhověno jeho žádosti o zřízení datové schránky orgánu veřejné moci podle § 5a uvedeného zákona.

Při posuzování této námítky vycházel soud ze závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 29.1.2014, č.j. 1 As 4/2010-115, ve kterém tento soud uvedl, že *„je toho názoru, že v insolvenčním řízení a tedy i přezkumu pohledávek sehrává svou úlohu i insolvenční soud, jenž „vykonává dohled nad*

postupem činnosti ostatních procesních subjektů a rozhoduje o záležitostech s tím souvisejících“ (§ 10 insolvenčního zákona). Neúplnost, nedokonalost či absenci zákonné úpravy postupů a ochrany práv a povinností v insolvenčním řízení, jako výkonu moci soudní, nemůže suplovat výkonná moc, jejíž pravomoc bude nadto dovozena pouhým výkladem. Nejvyšší správní soud proto nedospěl k závěru, že by insolvenční správce při přezkumu pohledávek vykonával pravomoc orgánu moci výkonné, nikoli soudní, a že by byl správním orgánem a rozhodoval o veřejném subjektivním právu. I když jeho jednání nese atributy autoritativního rozhodování s dopadem do práv a povinností věřitelů (o tom, která z pohledávek bude popřena), je výrazným způsobem podřízeno dohledové pravomoci insolvenčního soudu, který může do jeho činnosti zasahovat a může ji na základě § 11 pro insolvenčního správce závazným způsobem řídit. Jak již bylo řečeno, je to právě insolvenční soud, který v průběhu celého insolvenčního řízení má vůči ostatním subjektům insolvenčního řízení nadřazenou pozici, když autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech ostatních subjektů. Insolvenční správce je tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu procesním subjektem podřízeným insolvenčnímu soudu a je součástí moci soudní.“

Z uvedených úvah vyplývá, insolvenční správce je orgánem soudním a nemůže vykonávat působnost v oblasti veřejné správy. Za tohoto stavu tedy nemůže naplnit podmínky ustanovení § 5a zákona č. 300/2008 Sb. a nemůže mu být umožněno na jeho žádost, aby jeho datová schránka plnila rovněž funkci datové schránky orgánu veřejné moci.

Jestliže žalovaný za této situace žádost žalobce o povýšení jeho datové schránky do režimu datové schránky orgánu veřejné moci podle § 5a zákona č. 300/2008 Sb. zamítl, postupoval v souladu se zákonem.

Pokud žalobce namítal, že mu měla být žalovaným zřízena datová schránka orgánu veřejné moci podle § 6 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb. je třeba uvést, že výčet orgánů veřejné moci pro účely zřízení datové schránky je vymezen v § 1 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona. Podle § 6 odst. 1 zákona je Ministerstvo vnitra povinno zřídit datovou schránku orgánu veřejné moci bezplatně orgánu veřejné moci. Uvedené ustanovení se dle názoru soudu vztahuje pouze na orgány veřejné moci uvedené v ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Vzhledem k tomu, že insolvenční správce ve výčtu těchto orgánů uveden není, nelze mu dle názoru soudu zřídit datovou schránku dle tohoto ustanovení.

S ohledem na shora uvedené je třeba jako nedůvodnou odmítnout námitku žalobce, že žalovaný svým výkladem zákona neoprávněně zužuje cíle zákona

Na žalobcem namítaný nález Ústavního soudu Pl. ÚS 14/10 ze dne 1. 7. 2010, ve kterém zhodnotil Ústavní soud postavení insolvenčních správců jako orgánů veřejné moci, reagoval Nejvyšší správní soud ve svém shora citovaném rozsudku ze dne 29.1.2014, č.j. 1 As 4/2010-115, ve kterém uvedl, že „*Nejvyšší správní soud je toho názoru, že lze-li insolvenčního správce označit za veřejnoprávní orgán,*

neznamená to zároveň, že by jej bylo možno automaticky podřadit pod § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. jako správní orgán rozhodující v oblasti veřejné správy. Rovněž samotná skutečnost, že insolvenční správce rozhoduje autoritativně o právech a povinnostech věřitelů, kteří se nenacházejí v postavení rovnoprávném s insolvenčním správcem, neznamená, že jeho stanovisko k pohledávce věřitele na přezkumném jednání, byť jde i dle citovaného nálezu Ústavního soudu v materiálním smyslu o rozhodnutí v rámci insolvenčního řízení, je rozhodnutím správního orgánu v oblasti veřejné správy dle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Autoritativním rozhodnutím o právech a povinnostech je i rozhodnutí soudu ve sporu mezi účastníky....Městský soud v napadeném usnesení rozdíl mezi pojmem „veřejná moc“ a „veřejná správa“ a rozdíl, kdy orgán státu vykonává veřejnou moc svěřenou mu zákonem (např. soud) a kdy oproti tomu jiný státní orgán [či subjekt vymezený v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] vykonává originálně, popř. přeneseně, veřejnou správu, vysvětlil. Dospěl k závěru, že pravomoc insolvenční správce vykonává výlučně v oblasti soudního (insolvenčního) řízení a soudní řízení není výkonem veřejné správy. Insolvenční správce proto není správním orgánem ve smyslu citovaného ustanovení. Logicky dovedl absurdnost opačného výkladu, že v rámci insolvenčního, tj. soudního řízení, se současně koná řízení správní. S tímto závěrem koresponduje i závěr obsažený v nálezu Ústavního soudu.“.

Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který učil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v §103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. srpna 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Mikolášová